

Postanowienie z dnia 18 stycznia 2006 r., III CNP 22/05

Wniesienie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, która została odrzucona, nie stoi na przeszkodzie ponownemu wniesieniu skargi od tego orzeczenia przez tę samą stronę (art. 424³ k.p.c.).

Sędzia SN Jacek Gudowski

Sąd Najwyższy w sprawie z wniosku wierzyciela Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego w W. przy uczestnictwie dłużników Jana G. i Pawła G. oraz małżonki dłużnika Ewy G. o nadanie klauzuli wykonalności na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 stycznia 2006 r. na skutek skargi Ewy G. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 8 marca 2005 r. odrzucił skargę.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 10 listopada 2004 roku Sąd Rejonowy w Siedlcach nadał klauzulę wykonalności wyrokowi tego Sądu z dnia 25 kwietnia 2002 r. i wyrokowi Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 25 listopada 2002 r., wydanemu przeciwko małżonkowi dłużnika Jana G. – Ewie G., ograniczając jej odpowiedzialności do majątku objętego majątkową wspólnością małżeńską. Zażalenie małżonki dłużnika Ewy G. od tego postanowienia zostało orzeczeniem Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 8 marca 2005 r. oddalone.

Postanowienie Sądu Okręgowego oddalające zażalenie Ewa G. zaskarżyła skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, lecz Sąd Najwyższy – postanowieniem z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05 (OSNC 2006, nr 1, poz. 16) – tę skargę odrzucił. W uzasadnieniu podkreślił, że od postanowienia w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności tytułowi egzekucyjnemu skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie przysługuje (art. 424¹ § 1 k.p.c.). Na uboczu Sąd Najwyższy zauważył, że skarga małżonki

dłużnika dotknięta była także nieusuwalnym brakiem formalnym polegającym na zaniechaniu uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody.

W dniu 19 października 2005 r. Ewa G. ponownie złożyła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia z dnia 8 marca 2005 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zważywszy, że zgodnie z art. 424³ k.p.c., od tego samego orzeczenia strona może wnieść tylko jedną skargą, rozważenia wymaga kwestia, czy skarga dłużniczki podlega odrzuceniu jako niedopuszczalna już tylko z tego powodu, że jest kolejną (drugą) jej skargą od postanowienia Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 8 marca 2004 r.

Podjmując tę kwestię trzeba podkreślić, że skarga przewidziana w art. 424¹ k.p.c. jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, służącym osiągnięciu przez stronę określonego celu, jakim jest stwierdzenie niezgodności z prawem zaskarżonego orzeczenia, stwarzające podstawę do dochodzenia odszkodowania od państwa na podstawie art. 417¹ § 1 k.c. Nadzwyczajność tego środka i ściśle określony cel skłoniły ustawodawcę do ograniczenia wielokrotności składania skargi od tego samego orzeczenia, gdyż brak tego ograniczenia umożliwiłby – ze szkodą dla porządku prawnego – wielokrotne wnoszenie skargi, zaskarżanie orzeczenia częściami, mnożenie zarzutów i argumentów, opieranie jej na zmieniających podstawach itd. Ustawodawca założył więc, że strona, która poniosła szkodę na skutek wydania prawomocnego orzeczenia niezgodnego z prawem, powinna tak kierować swymi działaniami procesowymi, aby w jednej skardze precyzyjnie określić to orzeczenie, przytoczyć wszystkie zachodzące podstawy, sformułować wszelkie zarzuty oraz wskazać wszystkie przypisy, z którymi zaskarżane orzeczenie jest niezgodne. Założenie to – uwzględniające obowiązywanie przed Sądem Najwyższym przymusu adwokacko-radcowskiego – służy także sprawności postępowania oraz minimalizuje zagrożenia dla pewności obrotu prawnego.

Należy jednak podkreślić, że możliwość wniesienia przez stronę – lub na jej rzecz przez podmioty uprawnione (art. 424² k.p.c.) – tylko jednej skargi dotyczyć może jedynie skargi wniesionej skutecznie, tj. dopuszczalnej oraz nadającej się najpierw do poddania jej tzw. przedsądowi (art. 424⁹ w związku z art. 398⁹ i art. 424¹² k.p.c.), a następnie – w wypadku przyjęcia do rozpoznania – do merytorycznego rozstrzygnięcia. Mówiąc inaczej, od tego samego orzeczenia

strona może wnieść skutecznie tylko jedną skargę. Z tego stwierdzenia wynika więc, że wniesienie przez tę samą stronę od tego samego orzeczenia skargi, która została z jakiegokolwiek powodu odrzucona, nie stoi na przeszkodzie ponownemu wniesieniu skargi od tego orzeczenia, jeżeli, oczywiście, zachowany zostanie termin przewidziany w art. 424⁶ § 1 k.p.c. Poczynione stwierdzenie upoważnia do wniosku, że choć skarga Ewy G. jest jej kolejną skargą od tego samego orzeczenia, to – zważywszy, że poprzednia skarga została odrzucona – nie można jej z tej tylko przyczyny odrzucić jako niedopuszczalnej.

Przyczyny niedopuszczalności tkwią jednak gdzie indziej, jak bowiem wyjaśnił Sąd Najwyższy w cytowanym na wstępie, wydanym w tej samej sprawie, orzeczeniu z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, od postanowienia w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności tytułowi egzekucyjnemu – które nie może być uznane za postanowienie kończące postępowanie w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c. – skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie przysługuje (por. także np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 1996 r., I CKN 7/96, OSNC 1997, nr 3, poz. 31, z dnia 22 stycznia 1997 r., I CKN 48/96, OSNC 1997, nr 8, poz. 107 lub z dnia 8 kwietnia 1997 r., I CZ 22/97, OSNC 1997, nr 10, poz. 147).

Ponadto skarga dłużniczki nie spełnia wymagań przewidzianych w art. 424⁵ § 1 pkt 3, 4 i 5.

Z tych względów skargę należało odrzucić (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).